

[Finansministeren.]

med egen lejlighed med nogen undren har været opmærksomme på, at bare fordi man har været gift en gang i fortiden, bliver man lavere beskattet, når man har egen lejlighed, medens man, hvis man ikke har indgået et ægteskab tidligere, men ønsker at leve for sig selv, ønsker, hvad der kan være fuldt ud naturligt, at have egen lejlighed eller endog, hvad der kan være et lige så naturligt ønske, at have en husbestyrerinde, får man ikke spor af nedslag for dette. Derfor, hvis man mener, der kan være tusinder af forsørgere, der er utilfredse, så kan der være hundredtusind ikke-forsørgere, der er tilfredse med den ny ligestilling, der her er tale om.

Må jeg så pege på den gruppe af enlige, særlig kvinder med børn, som hidtil trods det, at de har haft børn og været forsørgere, ikke har kunnet betragtes som forsørgere, fordi de ikke har haft egen lejlighed. Der er her ikke tale om mange tusinde, men om en stor retfærdighedshandling, som burde være gennemført for mange år siden.

Endelig er der tale om de ikke-forsørgere over 65 år, som fortsat vil være ikke-forsørgere, men som får større nedslag. Det drejer sig om en 15 000 personer, og det er også en tiltrængt lettelse, som man vil være særdeles tilfreds med særlig de mange steder, hvor de ældre bor sammen.

Så kommer imidlertid det, der for mig er mere afgørende, nemlig at det forslag, den borgerlige regering fremsatte i marts 1953, jo ikke indeholdt spor, der mildnede på det, man foreslog. Det var et forslag, der blev fremsat på en sådan måde, at enhver vidste, det ikke kunne gennemføres.

I det her foreliggende forslag derimod er der for det første givet et større nedslag for de 60 000-70 000 personer, der hidtil har været forsørgere, men som bliver ikke-forsørgere over 65 år, således at deres skat ikke stiger eller ikke stiger væsentligt. Det er jo en meget afgørende ting. Dernæst er der bestemmelsen om, at de enlige kvinder, hvis børn bliver over 18 år, men

stadig er under uddannelse, fortsat kan betragtes som forsørgere. Yderligere er der foreslået det meget væsentlige, at når vi skal til at forhandle udskrivningsloven, så skal skalaen for ikke-forsørgere revideres, således at det bliver meget få af dem, der går over fra forsørgere til ikke-forsørgere, som får en forhøjelse i statsindkomstskatten. Og endelig sidst, men ikke mindst: man glemmer ofte den kommunale indkomstskat, og det er her, forskellen ligger. Men i hovedstaden, København, Frederiksberg og Gentofte, er der ikke forskel i den kommunale indkomstskat mellem forsørgere og ikke-forsørgere. Man kan diskutere, om det er rigtigt eller ej, men det medfører altså ingen yderligere beskatning, enten man er forsørger eller ikke-forsørger. Og ude omkring i kommunerne er der store muligheder for, at man kan lave lignings-skalaen om på en sådan måde, at der ikke sker væsentlige forskydninger.

Jeg mener altså, at skal man foretage en række påkrævede ændringer med hensyn til forsørgerbegrebet, så er det foretaget så skånsomt og så lempeligt i det foreliggende forslag, som man kan gøre det, men det udelukker naturligvis ikke, at vi i udvalget bør udfolde enhver bestræbelse for, hvis det er muligt, yderligere at mildne forslaget, og det er jeg meget villig til at forhandle om.

Det ærede medlem hr. Poul Møller spurgte i denne forbindelse, om tjenestemandsbegrebet skulle ændres i anden lovgivning. Jeg kan hertil svare for den lovgivning, som sorterer under mig — det er jo svært uden videre at tage stilling til den lovgivning, der sorterer under kollegerne — at inden for tjenestemandsløvgivningen sigter jeg på at få enhver lønforskel, begrundet i forskellig forsørgerstilling, ophævet. Det troede jeg egentlig det ærede medlem vidste.

Endelig har der været en del diskussion om ændring af § 30 vedrørende de velgørende formål, og jeg kan godt sige, at denne diskussion har gjort indtryk på mig. Jeg kan godt se, at vi — som det ærede med-